

Chuyến Công Tác Cuối Năm

Contents

Chuyến Công Tác Cuối Năm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4

Chuyến Công Tác Cuối Năm

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn ám áp văn, 1x1, ôn nhu công lẫn thụ, có phần sinh tử văn cho hai nhân vật được nhắc đến trong truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cong-tac-cuoi-nam>

1. Chương 1

Vương Hữu Tâm chẳng còn biết gì nữa. Trên đời này lại có sự trùng hợp đến thế sao? Không, chỉ những người có duyên với nhau thì mới như thế chứ....Cũng như câu “ Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng ”

Năm nay đành chịu khó đón giao thừa ở Bắc Kinh giùm chị. Việc này chỉ có mày làm được, chị không yên tâm giao cho đứa nào hết, với lại Tết nhất mà bắt tội nó đi chắc chẳng đứa nào chịu. Thôi ráng nghen, 27 đi, mừng một về!

__ Ừ, em biết rồi, đi thì đi, có sao đâu.

Tâm nói vậy để chị Ba yên tâm chứ trong lòng cũng hơi buồn. Hai mươi ba năm trời, có bao giờ Tâm xa nhà vào cái giờ phút Giao thừa thiêng liêng đó. Nhưng mà công việc, phải chịu thôi. Mỗi làm ăn lớn, chị Ba đã rất vất vả mới giành được, đó là một buổi trình diễn body art trong chương trình đón giao thừa tại Bắc Kinh. Chị Ba đang mang thai, làm sao đi được. Mẹ nói với Tâm:

__ Thôi kệ, ráng giúp chị Ba. Hy vọng năm sau công ty sẽ đỡ hơn.

“ Thời tiết bên ngoài hiện giờ là 10°C...” lời thông báo của cô tiếp viên làm Tâm tỉnh giấc. Xuống thang, cái lạnh của thời tiết ở Bắc Kinh cộng với cơn say máy bay làm Tâm buồn nôn kinh khủng. Lấy hành lí xong, Tâm thấy đầu óc quay cuồng. Tâm chỉ kịp nhớ hình như mình đã nín lấy ai đó đang đi phía trước...

Giọng trầm ấm của cô tiếp viên vang lên bên tai:

__ Cậu ơi, cậu không sao chứ?

__ Va...a...â...n.g. Tôi không sao đâu. Cảm ơn các cô nhiều lắm.

— Cậu nên cảm ơn người đã công cậu đến đây thì đúng hơn. Anh ấy vội quá nên đi rồi, bọn tôi quên chưa hỏi anh ấy tên gì. Để tôi gọi taxi cho cậu.

Tâm thích thú nhìn ngắm đường phố. Mùa này lạnh, độ ẩm lại cao nên trông Bắc Kinh như đang bị một lớp sương bao phủ, ôm ấp. Tâm bắt đầu thấy lo, áo lạnh đem theo không biết có đủ giúp cậu chống chọi với cái rét đầu xuân ở đây không.

Đường về khách sạn còn xa, Tâm nhìn thấy cuốn tạp chí trên xe. Cậu hỏi mượn tài xế rồi ngồi đọc say sưa. Tâm vô tình lật trang Vui một chút dự đoán về những tình huống sẽ xảy đến với mọi người. Mục tuổi Dần : Công việc : rất tốt đẹp, có thể đi xa...Gia đình...Tình cảm : có thể sẽ gặp tình yêu bất ngờ.

Tâm dặn đi dặn lại cô thư kí phải đặt phòng có ban công để ngắm đường phố Bắc Kinh. Thế nhưng giờ cậu lại cảm thấy vô ích. Lạnh thế này, con heo như mình chắc trù mền ngủ suốt ngày chứ làm gì dám ra ban công.

« Tiểu Lâm dễ thương gọi, Tiểu Lâm dễ thương gọi... », tiếng điện thoại làm Tâm giật mình mở mắt.

— Anh nghe.

— Về khách sạn chưa ? Có lạnh lắm không ?

— Rồi, đang ngủ nè anh hai. Lạnh quá hà, phải mua thêm áo lạnh thêm thui chứ kiểu này chắc anh chịu không nổi.

— Ừ, mùa này ở đó lạnh lắm. Em cho số điện thoại của anh cho anh Trần An Mạnh, anh họ của em ngoài đó. Cần gì thì cứ gọi cho ổng, ổng giúp cho.

— Trời, em biết là anh không thích gặp người lạ mà, sao tự nhiên lại...

— Anh của em mà lạ cái gì. Với lại ổng có vợ rồi. Thôi cứ quyết định vậy đi. Bye bye nha anh yêu dấu.

— Ê, Lâm....

Tít...tít...tít...

Tính Tâm ít nói nên không thích gặp gỡ, trò chuyện với những người lạ, trừ khi là công việc. Thôi kệ, nếu ổng có gọi thì mình sẽ bảo là bận. Cậu chìm sâu vào giấc ngủ. Trong mơ, Tâm thấy mình đang lạc giữa đường phố Bắc Kinh, một mình cậu đứng giữa dòng người tấp nập, mọi người cứ xô đẩy cậu, cậu chơi vơi ngã về phía trước...

Hai mươi tám Tết

Chương trình tổ chức ngoài trời nên hứa hẹn sẽ thu hút nhiều người xem. Phản ứng của khán giả sẽ là thước đo thành công của công ty. Tâm tự nhủ phải làm thật tốt.

Màn trình diễn body art tập dợt vào ban đêm nên ban ngày cậu có thể đi loanh quanh. Tâm hào hứng cầm bản đồ đi xuống cầu thang.

— Chào cậu, có người đang đợi cậu bên ngoài đấy ạ.

— Ủa, ai vậy ạ ?

— Nghe anh ấy bảo anh ấy là bạn của cậu đấy ạ.

Thế là mất toi buổi sáng tự do. Tâm vừa đi vừa lẩm bầm.

Người thanh niên ngồi đỉnh đặc trên ghế salon, trông anh ta cũng có vẻ là một nhân viên, sao không đi làm mà đến đây. Mà sao anh ta lại biết mình ở đây, mình thậm chí còn chưa cho tiểu Lâm biết địa chỉ khách sạn.

— Chào anh, anh là Trần An Mạnh, đúng không ? Sao anh đến mà không báo trước vậy, bây giờ em có việc bận lắm. Hay anh để lại số điện thoại, có gì em sẽ liên lạc sau.

Tâm nói một lèo, không để cho anh ta chen vào câu nào. Anh ta có vẻ ngơ ngác

— Chắc cậu nhầm rồi. Bạn tôi ở đằng kia. À, bạn tôi đang đến, tôi đi đây, chào cậu nhé.

Một cậu bé xinh xắn bước tới, hai người khoác tay nhau đi, còn quay đầu lại nhìn Hữu Tâm cười khúc khích. Tâm ước gì mình biến thành con chuột chũi để đào đất ra mà chui xuống.

— Em là Tâm phải không?

— Vả...à...ng

— Anh là Trần An Mạnh, anh của tiểu Lâm đây. Em có thời gian không, anh em mình đi một vòng, xem Bắc Kinh đẹp như thế nào.

— D...a...ạ, nh...u...từng mà....

Bao nhiêu lời nói dự tính trong đầu Tâm giờ bay đi sạch, cậu vẫn chưa hết ngỡ ngàng vì chuyện khi nãy.

— Em bận à, nếu thế thì...

— Dạ không ạ, em có thời gian mà anh

Tâm cố nói nhanh để khóa lấp cơn ngỡ ngàng đang làm mất cậu bưng lên.

An Mạnh chở Tâm đi khắp nơi. Đường phố nhộn nhịp. Không khí Tết đang len lỏi vào từng ngõ ngách, từng ngôi nhà, thể hiện trên từng nét mặt của mọi người. Tâm thấy chạnh lòng một chút, cậu nhớ không khí ở nhà. Giờ này, không biết ở nhà chuẩn bị đến đâu rồi.... Lúc này mà không có Mạnh, chắc Tâm sẽ khóc mất.

Mạnh không như Tâm tưởng tượng, anh hài hước và rất biết cách gọi chuyện. Nhưng Hữu Tâm chỉ trả lời anh nhất gừng. Tâm thích thú tự nhủ, thế nào anh ta cũng thấy mình là người nhàm chán và không dám tới nữa. Mình sẽ lại được tự do.

— Em thấy lạnh quá, anh chở em về đi.

— Ừ, cũng được, anh cũng phải về đi làm đây. Hôm nay công ty mất điện nên được nghỉ buổi sáng. À này, rét Bắc Kinh mà em mặc thế này thì gây đấy. Để anh lấy mấy cái áo ấm ở nhà cho em mượn mặc đỡ.

— Dạ thôi, em không sao đâu. Em nghe tiểu Lâm nói vợ anh đang có em bé phải không, anh phải dành thời gian chăm sóc vợ anh chứ. Khi nào cần, em sẽ gọi cho anh.

Mạnh có vẻ khang khác khi nghe cậu nhắc về vợ con của anh ta. Tâm sợ mình lại lỡ lời

— Tiểu Lâm đã gửi gắm thì anh phải làm tròn trách nhiệm với nó chứ. Tối nay nếu rảnh thì anh ghé, không thì sáng mai, có gì anh sẽ gọi cho em.

— Vậy anh về nhé, cho em và tiểu Lâm gửi lời thăm anh Diệp

— À...ừ, anh ề

Vậy là bước đầu thất bại, anh ta lại đòi đến tiếp. Thôi kệ, cứ làm việc thật tốt. Hơi đâu lo những chuyện gì đâu.

Bắc Kinh càng về đêm càng lạnh, những cơn gió buốt len lỏi qua từng lớp áo và thấm vào tận da thịt. Tâm đứng nói chuyện với Hùng, người phụ trách về người mẫu, mà người run lên bần bật. Có một chút trục trặc về điện, mọi người đang cố tập trung để sửa. Bây giờ là 11 giờ, sửa điện xong, tập dợt xong, có lẽ phải hơn 1 giờ khuya mới được về.

— Hùng ơi, tội người mẫu quá. Chẳng biết đêm giao thừa có lạnh lắm không ?

— Không sao đâu Tâm, ở quê em thì chỉ cần mặc một lớp đồ thôi chứ ở ngoài này phải mặc tận hai, ba lớp. Với lại đèn rọi vào người nên cũng đỡ lạnh hơn. Để tớ ra xem đèn điện thế nào rồi, không nhanh lên thì tập tành gì được nữa.

Tâm chọn góc khuất ít người qua lại, ngồi xuống, cậu cố thu người để chống chọi với cái rét nửa đêm.

— Trời ơi, rét thế mà em mặc mỗi áo len này à. Đây này, mặc áo vào nhanh đi cậu bé.

— Ó, anh An Mạnh, sao anh biết em ở đây ?

— Thì cái gì cần biết thì phải tìm hiểu để biết chứ, đúng không cậu bé ?

— Anh đừng gọi có cậu bé, cậu bé nữa. Em ghét ai gọi mình là bé này, bé nọ lắm.

— Vậy anh gọi là cậu bé lớn nhé.

Tâm phì cười

— Anh ngồi chơi với em một chút nhé.

Tâm gật đầu nhanh đến nỗi cậu cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy. Nhưng rõ ràng Mạnh rất vui tính. Nói chuyện với anh, cậu có thể tự nhiên như với những người bạn thân của mình. Tâm cũng chẳng hiểu vì sao mình lại đột nhiên nói nhiều đến thế.

Cậu kể về buổi trình diễn body art. Rằng đó là một hình thức nghệ thuật rất độc đáo. Tâm kể cậu mơ ước công ty mình sẽ lớn mạnh như thế nào. Về việc cậu nhớ không khí Tết ở nhà ra sao. Về việc cậu không thể ăn được những món ăn ở Bắc Kinh...

Mạnh ngồi nghe. Thỉnh thoảng thấy Tâm im lặng, anh lại gọi chuyện pha trò vài câu làm Tâm cười nắc nẻ.

— Tối nay, anh đã thành công làm cho một chàng cóc chịu mở miệng nói đấy.

— Em...em...à, anh kể cho em nghe về gia đình anh đi. Vợ anh khi nào sinh em bé.

Ánh mắt Mạnh tối sầm lại, anh nhìn thẳng vào mắt cậu

— Sao lúc nào em cũng anh Tiểu Diệp, anh Tiểu Diệp hết vậy. Ở đây chỉ có anh và em, chứ có anh Diệp đâu mà hỏi. thôi được, để anh nói thật với em nhé, thực ra....

Các bóng đèn bỗng sáng phụt lên. Hùng gọi to

— Tâm ơi! có điện rồi, các bạn bắt đầu tập đấy.

— Nếu em có nói gì làm anh khó chịu thì cho em xin lỗi. Em về trước nhé, em đi đây.

Tâm vụt chạy đi ngay, không dám ngoái lại nhìn anh. Tim cậu vẫn còn đập thình thịch từ lúc thấy anh đột nhiên nổi giận với mình.

__Hết Chương 1__

2. Chương 2

Quả thật là Tâm đã không thể kìm lòng trước anh. Anh đem lại cho cậu cảm giác ấm áp, bình yên. Tâm ơi, sao mày lại như thế, mày chỉ mới gặp anh ta thôi mà, không thể có chuyện tình yêu sét đánh ở đây được, anh ta đã có vợ rồi, mày không thể là người thứ ba xen vào gia đình người khác, hiểu chưa hả thằng ngốc?

Bây giờ đã là 1 giờ khuya, rồi lại càng lạnh hơn, hình như có một giọt sương đọng lại trên mắt Tâm.

Hai mươi chín Tết.

Anh không đến, cũng chẳng thấy gọi điện thoại. Tối nay sẽ tổng duyệt lần cuối, đêm qua mọi người đã làm rất tốt. Tâm nằm dài trong phòng, xem tivi, rồi cậu sung sướng tưởng tượng đến cảnh mọi người sẽ trầm trồ thế nào khi xem chương trình của mình.

Xem tivi mãi cũng chán, cậu xuống quầy tiếp tân hỏi thuê xe máy để đi loang quanh giết thì giờ. Vừa chạy vừa nghĩ vẫn vợ, bỗng nhiên cậu thấy phía trước là một cây cầu, nhìn bên đường thì thấy bảng tên là cầu F.

Tâm thấy sợ thật sự, trời ạ, qua cây cầu này là sẽ đến đâu. Lúc cậu đi lại quên không mang theo bản đồ nữa chứ. Đến chân cầu, Tâm tìm đường quay ngược lại, chưa kịp mừng, đi thế nào cậu lại chạy ôm theo

vòng xoay trở ngược lại hướng lên đầu cầu. Trời đã bắt đầu tối, vừa sợ, vừa lạnh, Tâm hoảng loạn. Hôm nay tổng duyệt sớm hơn, nếu không về kịp thì...

Cậu sức nhớ đến Mạnh như một cái máy, cậu bấm số gọi cho Mạnh.

— Alo, Tâm đây à...

Nghe giọng nói trầm ấm của Mạnh, Tâm bỗng bật khóc nức nở, cậu nói với anh mà giọng vẫn còn run.

— Được rồi cậu bé, em đứng yên đấy, anh đến ngay.

Anh xuất hiện với vẻ đầy lo lắng:

— Em có sao không? Đi đâu mà đến tận đây thế này, mà bản đồ đâu, sao không mang theo?

— Em...em...để quên ở khách sạn. Anh đi xe máy đến a?

— Ừ, để còn chở em về chứ

— Anh cho em đến sân khấu, hôm nay tổng duyệt lần cuối.

Ngồi sau lưng anh, Tâm thấy bình yên vô cùng. Nhưng sao anh chẳng nói gì cả, Tâm cũng im re. Con đường đến sân khấu trung tâm như dài hơn.

— Anh mang xe về trả khách sạn, em cứ lo công việc ở đây.

— Dạ

Tâm lí nhí, thấy mình như kẻ có tội.

Chương trình nói chung là khá tốt, mọi người đều tỏ vẻ hài lòng. Kỳ này chắc khách hàng sẽ vui lắm đây, không tốn công của chị Ba đã ra sức thuyết phục họ. Ngày mai, hy vọng mọi việc sẽ trôi chảy.

Tâm đang ngó nghiêng tìm taxi về khách sạn thì Mạnh chờ xe tới.

— Lên anh trở về.

— Ồ, sao anh biết...

— Em đừng hỏi cái câu “Sao anh biết” nữa. Anh đã nói rồi, cái gì cần biết thì sẽ biết thôi.

Đêm ấy, Hữu Tâm lại nằm mơ thấy mình đang lạc giữa đường phố Bắc Kinh. Một mình Tâm đứng giữa dòng người đông đúc, mọi người cứ xô đẩy về phía trước, một bàn tay rắn chắc nắm lấy tay Tâm. Tâm ngước lên nhìn, anh Mạnh...

Ngày giao thừa. Sau khi nằm nướng đến tận trưa, Tâm quyết định đi tản bộ dọc phố W để xem mọi người chuẩn bị đón Tết. Đường phố vắng hoe, ai cũng về nhà để chờ đón giây phút sum họp. Tâm lại thấy nhớ nhà.

Tự nhiên Tâm ước có anh bên cạnh, chắc giờ này anh đang cùng vợ chuẩn bị đón Tết. Có lúc nào anh nhớ đến Tâm không. Vớ vẩn. Tâm lắc mạnh đầu, cố xua tan hình ảnh anh đang từ từ xuất hiện.

Chương trình của Tâm sẽ diễn ra vào lúc 11 giờ và kéo dài cho đến sớm để giúp các bạn người mẫu.

Bốn giờ chiều, anh gọi điện:

— Anh đến khách sạn đây, em chuẩn bị đồ đi, anh chở em ra sân khấu luôn. Thế nhé!

Tâm chưa kịp trả lời thì anh đã cúp máy. Sao anh ta lúc nào cũng ra lệnh rồi bắt người khác làm theo. Anh ta cứ xuất hiện vào đúng lúc mình muốn quên anh ta. Mặc kệ, dù sao hôm nay cũng là ngày cuối cùng rồi.

Đúng bốn giờ, Mạnh đến

— Sao hôm nay mặc veston lịch sự thế, lát anh đi tiệc à?

— Ừ, chốc nữa anh đi có việc, anh không có nhiều thời gian đâu, em nhanh lên.

Sông S đẹp vô cùng. Khung cảnh huyền bí trong cái se lạnh của tiết xuân như quyến rũ lòng người. Bên cạnh Tâm lúc này, Mạnh ngồi im lặng, trông anh cứ như bức tượng ấy, Tâm thầm buồn cười và nghĩ anh mà đi trình diễn chắc còn đẹp hơn những người mẫu.

Thấy không khí có vẻ nặng nề, Tâm đành lên tiếng trước:

— Nhà anh chuẩn bị đón Tết đến đâu rồi, sao không ở nhà phụ vợ mà trốn đi chơi thế?

— Lại nữa, cứ làm như em không nói thì anh không biết vợ anh là ai vậy.

— Thì tại vì anh là...

— Anh là em của anh Tiểu Diệp.

Tâm há hốc mồm :

— Vậy...anh không phải là...anh Mạnh ?

— Anh lấy chứng minh thư cho xem nhé. Anh là Mạnh, nhưng không phải là Mạnh chồng anh Diệp mà là Mạnh em trai anh Diệp, hiểu chưa cậu bé?

Tâm thấy toàn thân nóng ran. Cậu có cảm giác như mình đang bị lừa.

— Vậy sao từ đầu anh không nói, anh muốn đùa với tôi à, chắc là tôi dễ dãi quá nên anh muốn chọc ghẹo chứ gì?

— Anh xin lỗi, em đừng tức giận như thế. Để anh kể cho em nghe câu chuyện này.

Hôm 27 Tết, anh bay từ miền Nam về đây ăn Tết. Đang chuẩn bị ra cổng sân bay đón xe về thì bỗng ai đó nắm chặt tay mình từ phía sau. Anh quay lại, thấy một cậu bé mặt mày tái xanh tái mét. Cậu bé ấy ngất đi mà vẫn còn nắm chặt tay anh.

Nhìn gương mặt ấy, chẳng hiểu sao anh muốn cậu bé ấy không bao giờ buông tay mình ra. Vì ở nhà có việc gấp nên anh phải đi vội, đi rồi mà anh vẫn tiếc vì chưa kịp biết cậu bé ấy là ai.

Về nhà, anh biết tin anh Diệp phải vào bệnh viện vì sinh non. Cũng may mẹ tròn con vuông, nhưng anh yếu quá, phải có người chăm sóc. Anh Mạnh lúc ấy mới đưa số điện thoại của em, nhờ anh lo cho em. Khi thấy em ở khách sạn, anh quyết không để vượt mắt em lần nữa. anh thấy bên trong vẻ lầm lì, bướng bỉnh ấy là một cậu bé sôi nổi, nhiệt tình. Anh đã định sẽ nói thật với em, thế nhưng cái bóng đèn chết tiết hôm mất điện lại sáng lên đúng lúc.

Anh lo em nổi giận nếu biết anh không nói thật với em. Suốt ngày hôm sau, dù rất muốn gặp em, nhưng anh không dám gọi. anh cảm ơn cây cầu Sông Hàn hôm ấy bao nhiêu. Nhìn gương mặt em lúc ấy, anh chỉ muốn ôm em thật chặt.

— Em vẫn thắc mắc: Sao anh lại biết được khách sạn em ở?

— Bé Lâm đã gọi điện đến công ty em hỏi.

— Sao anh biết được sân khấu nơi em tập chương trình?

— Vì anh cũng có việc ở đó.

— Anh làm việc gì ở đó?

— Công ty anh thuê một công ty quảng cáo tổ chức chương trình biểu diễn body art. Anh là giám đốc chi nhánh Bắc Kinh nên phải ra để xem họ làm. — Thế nào, hết thắc mắc chưa, bây giờ đi đón giao thừa cùng anh nào.

Trên đời này lại có nhiều sự trùng hợp đến thế sao? Không. Tâm nghĩ chỉ những người có duyên với nhau thì mới như thế chứ. Tâm bỗng nhớ đến chuyện mục mình đã xem trên báo mà mình đã xem. Phải chăng đây chính là tình yêu bất ngờ dành cho Tâm?

— Cậu ơi, đến khách sạn rồi, cậu tỉnh dậy đi ạ.

Người tài xế taxi lay Tâm

— Ô, ơ... Đến rồi ạ. Cho tôi xin lỗi, tôi ngủ say quá.

— Chắc cậu đã mơ một giấc mơ đẹp, tôi thấy cậu cười khi ngủ đấy.

— Vâng, nó đẹp đến nỗi tôi ước gì nó là sự thật. Cảm ơn anh nhé. À, trả anh cuốn báo.

— Thôi khỏi, cậu cứ giữ lấy đọc, xem như đó là món quà xuân của tôi.

Tâm nhìn tờ báo, nhớ lại giấc mơ rồi cười. Vớ vẩn, đó chỉ là giấc mơ thôi Tâm ạ!

Đang nằm trong phòng thì chuông điện thoại reo vang, một số máy lạ, Tâm bắt lên:

— Alo

— Chào em, anh là Mạnh, anh của tiểu Lâm đây, bây giờ em có rồi không, anh ghé qua khách sạn nhé?

— Dạ vâng, anh ghi lại địa chỉ khách sạn của em này.

— Thôi khỏi, anh biết rồi.

— Ô, sao anh biết?

— Thì cái gì cần biết thì phải tìm hiểu để biết chứ cậu bé.

Tâm nhéo mạnh vào tai mình, không, không phải giấc mơ. Mà ai nói giấc mơ không bao giờ thành sự thật nhỉ?

Hôm nay là Hai bảy Tết.

— Hết Chương 2—

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cong-tac-cuoi-nam>